

HANS RASMUSSEN

OVERLÆRER

REDAKTØR AF »FOLKESKOLEN«

Saxkjøbing, d. 27/7/1911.
Telefon 44

Kære Tida!

Nu har jeg da opdaget en ny, for-
treffelig Egenstale ved vor folles
Ven J. M. P. Han har ist for-
trængt Enen som Dædruds tje.
I Onsdag Aften var vi gaaet i
Seng ved Tidens øg ande intet
andet; vi havde ganske mistænkt J.
M. P. hele Dagen, men han var
i alle former. Blivselig den 8/7/11
vaagde Moder og sagde, at det
var noget, som ville bryde ind;
Habet; vi sagde, at det var noget,
hvis drømte; men alt efter hørte
vi sagt Et op at Loftstrappen,
vi slog os til Ro med, at det
var Estine, som i en sen Middagsme
ville lække sig i Gården. Men
pludselig hørte vi et Skval fra
Estine, og begge drognede hin over-
hende ned i bare højtes ørakke.

"Det er Pedersen!" Og det var det også,
da han kom hertil Kl. 42 11 og fandt
alle Dørs blikkede (men han kom saa
sent, fordi han havde fåft Prosten
visstaaet), sån hentede han en Støge
køb op ad Muren og ind ad Vinduet
i Pullekammeret, det stod aabent, og
derpå kom han ind i Køkkonet og
op til Estrids dør; da hun røbbede:
"Hvem er det?" svarede han: "Det
er mig!" "Hvaffenen mig?"
sagde hun. "Pedersen!" svarede
han. "Hvaffenen Pedersen! er
det Telefonsmunden?" Et øjne sovn -
dikke tilstand mente han, det var
en opgået Telefonsmund af dem, man
sæmme dag havde arbejdet på
Loftet. — Nu, det blev jo altsammen
opklaret, og han havde nogen
lille Køkken til Tyrrendrup, hvor
man delte store pottetris. I Aften
havde han hjem fra Cyklen; ej haaber,
hav er kommen godt hjem til Trods
far, at det blev Farde af Lyng e
Tres Tid, efter at han var draget
af Sted.

3. Dag har vi Malere i Lejligheden,
hvorfor Estrid siddes og øye til her
bjole i det ene Klænvedet, og
jeg sidder i det andet og laver
paa et (bestilt) Eventyr; det
er haabet nok i denne Varme.
Nu farar du ikke flere breve før den
Ferie. Hils dem alle paa Norskeis
paa Møder og usq. Herberg reger
nu over 129 døgmenes selv, at
hun bliver sind som ved Fönde,
saa hun kan ville her hjem,
noar hun slipper derpå, hvilket
forhaabeltig skej; Regnydelen
af September.

Din hengivne Fader

Hans Knudsen